

CS. SARNYAI VIVIEN

A suttogó

NAUTILIA

MÓRA

CS. SARNYAI VIVIEN

A **suttogó**
NAUTILIA

MÓRA

A kitalált történet

Az írók sokféleképpen elkezdhetnek mesélni egy történetet. Bemutathatják a szereplőiket és a helyszínt, megismertethetik az előzményeket, vagy akár rögtön az elbeszélés közepébe csaphatnak. Mi azonban egy olyan mesével indítjuk a történetünket, amelyről eszünk ágában sincs elárulni, hogy később lesz-e jelentősége, vagy pusztán túláradó mesélőkédvünknek egy cél nélkül termett gyümölcse ez. A kérdés eldöntését a kedves olvasók fantáziájára bízuk, és reméljük, hogy történetünk sok-sok fejtörést és áttöprengett éjszakát fog okozni.

Hetedhétország partjait az Óperenciás-tenger mosta. Az Óperenciás-tenger örökké háborgó, vad hullámainról híres, no meg arról, hogy kiterjedése végtelen. Pontosan a közepén emelkedett ki egy apró kis sziget, amelyen Nekeresdföld királysága terült el. A sziget közepén egy hatalmas fa állt, amelynek lombjai az égig nyúltak, s bőven a felhők felett teremtek meg

gyümölcssei. Ezek a földi emberek számára érinthetetlenek voltak, a felhők fölött élő népség számára azonban kiváló eledelnek bizonyultak. A fának nemcsak a föld fölött volt végeláthatatlan a kiterjedése, hanem a föld alatt is: gyökerei pontosan Lucifer gyomrában végződtek. Egy napon Lucifer súlyosan megbetegedett, a fa gyökerei felszívták magukba a betegséget, a kórság felszivárgott egészen a lombkoronájáig, így a fa összes gyümölcse elrohadt. Az égisz érő fa tizenkettedik szintjén élőknek hirtelenjében nem volt mit enniük, így kétségbeesetten fordultak királynőjükhöz, a rettenetes, de nagy hatalmú boszorkányhoz, Baba Jagához. Baba Jaga ekkor magához hívatta keselyűit, akiknek tollazata olyan fekete volt, mint az éjszaka, és így szólott hozzájuk:

- Eredjetek, és hozzátok el nekem az aranygyapjas nyáját! Azoknak a báránynak olyan tápláló a húsa, hogy csupán egynek a leölésével egy egész évig etethetjük népemet.

A tizenkét keselyű fülsiketítő rikoltozásba kezdett, kitérték hatalmas, halált hozó szárnyaikat, s a fa törzse mentén vad suhogással siklottak a föld felé.

Nekeresdföld királysága messzi vidékeken is híres volt gazdagságáról, amelyet legfőképpen az aranygyapjas nyájnak köszönhetett. Egyetlen aranygyapjas báránnyal is olyan sokat ért, hogy a szintén gazdag Hetedhétország csak kincstárának feléből vehette volna meg. Az aranygyapjas nyáját tehát a legtitko-

sabb helyen őriztette az öreg király: volt egy mező, amelyet magas, áthatolhatatlan hegyek vettek körül. A hegyeken vadölő kutyafalkák sokasága hemzsegett éberen, amelyek biztosították, hogy semmiféle élőlény ne juthasson át a sziklákon. A mezőt Árkádiának nevezték, és nem volt olyan emberfia, aki csak sejtette volna, hogy hol található. Ez alól mindössze két férfiú jelentett kivételt. Az egyik az öreg király, a másik Csegő, a fiatal juhászfú. Csegő feladata volt, hogy őrizze a nyáját, és napestig fuvolázzon a báránycáknak, akiknek muzsika kellett, hogy egészségesek és aranygyapjasak maradjanak.

A magas hegyek és a vadölő kutyafalkák azonban csak a földi veszedelmeket tudták távol tartani Árkádiától, az égi csapásoktól nem védhették meg. A förtelmes keselyűsereg fülsiketítő vijjogással érkezett, és egyenként ragadták el valamennyi aranygyapjas bárányt. Csegő tehetetlenül nézte végig, ahogy hőn szeretett báránykáit egytől egyig elviszik. Fehér szőrű, bozontos kis pulija, Csikó – aki éppen akkora volt, mint egy fiatal báránka – csak annak köszönhette, hogy nem vitték el a keselyűk, hogy mikor megmarta az egyiket, az rádöbbsent, hogy ő nem aranyszínű.

Csegő könnyei megállíthatatlanul patakzottak, amikor az öreg király elé járult színt vallani. A király elsápadt, zokogni kezdett, és az a kevés fekete hajszála, amely még megtartotta színét, nyomban megsült. Dühösen szólott a juhászfúhoz:

- Árva voltál és nincstelen. Nem volt se atyád, se anyád, se vagyonod, se otthonod. Kiemeltelek a szegénységből, és otthont adtam neked. Csak egyetlen dolgot kértem tőled: vigyázz az aranygyapjas nyájcskámra, amely az országom gazdagságát biztosítja. Te ezt az egy feladatot sem teljesítetted, s most romlásba taszítottad országomat és népemet. Ezért száműzlek Nekeresdföld királyságából!

Most, hogy a meseolvasást befejeztük, kukkantsunk be azon az ablakon, amely mögött főhősünk, Kilikia Andris (akit mindenki csak Kilinek hív) idegesen járkált fel-alá, miközben egy előre begyakorolt szöveget motyogott magában. Odakinn a szürke, felhős ég nagyot dörrent, az esőcseppek pedig vad kopogásba kezdtek. Kili odasietett az ablakhoz, elhúzta a függönnyt, és egészen közel hajolt az üveghez, hogy szemügyre vegye az utcát. Arca olyannyira hozzátapadt a párás ablakhoz, hogy már-már érezhetjük a rágógumitól édes, sárgadinnye illatú leheletét, és láthatjuk, hogyan gördülnek le az izzadságcseppek a homlokáról. Ő persze nem látott meg bennünket, hiszen a regények főhősei nem szokták látni az olvasóikat. A könyvsorokon túli emberek megismerése egyedül az olvasó kiváltsága.

Kili tehát az ablaknak feszülve nézte az egyre vadabban táncoló esőt és a sűrűn gomolygó ködöt, ugyanakkor nem riadt meg a vihartól. Otthonában, ezen az apró szigeten szinte

állandó volt az eső, a köd és a mennydörgés. Zekepócs felett folyton sötét és borongós volt az ég. Ha tehát velünk kíván-
tok tartani, keressétek elő esőkabátjaitokat, gumicsizmáitokat
és zseblámpáitokat, ebben a történetben ugyanis – hőseink
mellett – a viharos éjszakáké a főszerep.

A ködöt egyszerre sárga fényszórók vágják át, és csak-
hamar begördült Kiliék háza elé egy rendőrautó, amely ugyan
nem szirénázott, de piros-kék fénye valósággal izzott a szűr-
kületben. Két rendőr szállt ki a járműből, mindketten kinyi-
tották fekete esernyőjüket, pedig mindössze néhány lépést
kellett megtenniük a kapuig. Itt aztán becsöngettek. Kili
édesapja, az idősebb Kilikia András szélesre tárta a kaput,
majd a három férfi futólépésben sietett be a házba.

Kili bőre egyébként is világosabb az átlagosnál, most azon-
ban valósággal elsápadt, és az ágya szélére rogyott. Remegő
kezével dús, mézszínű hajába túrt, szeplőit ideges izzadság
áztatta, vékonyka szemöldökét összevonta, örökké komisz,
kék szemét pedig rémület öntötte el. Hallotta, ahogyan édes-
anyja és édesapja melegen üdvözlik a rendőröket, akik meg-
nyerő hangon válaszoltak. Letették az ernyőjüket, és az idő-
sebb Kilikia András vezetésével elindultak a nappaliba. Kint
nagyjából három percet beszélgetett a társaság, mígnem a
fiú közelgő papucscsoszogást vélt hallani, és csakhamar be
is kopogtak az ajtaján.

– Rendőrök érkeztek. Az urak szeretnének feltenni ne-
ked néhány kérdést, Andris – szól be aggódva az édesanyja,
Kilikia Orsolya, és résnyire nyitotta az ajtót.

– Köpök a kérdéseikre! – bukott ki Kiliből a válasz, de rö-
gön meg is bánta.

Hősünk tökéletesen tisztában volt azzal, hogy folyton-folyvást olyan dolgokat mond ki, amiket nem volna szabad. Ó, hányszor temette már arcát a tenyerébe szégyenkezve, és hányszor kívánta már azt, hogy bár született volna nyelv nélkül! Kili keményen próbálkozott, hogy a gondolatai ne formálódjanak kimondott szavakká azon nyomban, amint megfogannak, mégis mintha valamiféle kecsketestű, emberfejű, szarvaktól rút ördög okádatná ki vele mindazt, amit nem akar kimondani.

– Azonnal indíts kifelé! – rivallt rá édesanyja ezúttal érelyesen, és sarkig kitérte az ajtót.

Kili összeresztette, és ösztönösen talpra pattant. Mély lélegzetet vett, összedörzsölte a tenyerét, hogy eltűnjön róla az izadtság, és elindult az ajtó felé. Futó pillantást vetett Madame Pompadourra, a folyton mozgásban lévő törpehörcsögére.

– Kívánj sok sikert! – motyogta, de Pompadour mit sem törődött szegény gazdája gyötrelmeivel, csak boldogan szaladgált fel-alá a ketrecét átszövő csőrendszerben.

A fiú végigbaktatott a folyosón, és amikor befordult a nappaliba, édesapja bátorítón megveregette maga mellett a helyet a díványon. Kili azonban jobban szeretett volna önállóan és függetlenül látszani a rendőrök előtt, így a fotelba huppant.

– Itt vagyok – közölte szárazon, színlelt magabiztossággal.

– Szervusz, András! – mosolygott rá az alacsonyabbik rendőr. – Csuda egy idő van, igaz?

– Itt mindig esik és villámlik – vont vállat a fiú az ablakot bámulva. – Ha nem így lenne, valószínűleg elvonási tüneteink lennének.

Mindkét rendőr hatalmas hahotában tört ki, Kili pedig lenézően vonta össze a szemöldökét. Tudta, hogy egyáltalán nem volt vicces az, amit mondott, a rendőrök csupán azért nevettek, hogy elnyerjék a bizalmát, és oldják a benne lévő feszültséget.

– Hát maguk sem hallhattak túl sok viccet – nézett rájuk szánakozva.

Édesapja felszisszent, édesanyja pedig dühösen róttta meg:

– Andris!

A két rendőr elkomorodott, arcukról lehervadt a mosoly, és néhány másodpercig néma csöndben fürkészték a fiút. Odakint egyre vadabbul kopogott az eső, majd hirtelen nagyot dörrent az ég.

– Tudod-e, miért vagyunk itt, fiacskám? – kérdezte a másik férfi. Szeme összeszűkül, szőrszálakkal teli orra rándult egyet, és gyanakodva kezdte fürkészni főhősünket, mintha azt gondolná, ő a tettes.

– Mivel már minden gyereket kihallgattak a szigeten, nem kell hozzá sok ész. Az eltűnt fiúk miatt vannak itt – válaszolt Kili, és közben kényszerítette magát, hogy ne szegezze tekintetét a zoknijára.

– Szóval ismerted őket – mosolyodott el az alacsonyabbik rendőr.

Ráncos bőre kopószerűvé tette az arcát, hangja pedig olyanra igyekezett nyájasnak tűnni, hogy ettől még riasztóbb lett a megjelenése. Ezt valószínűleg a társa is észrevette, mert először lesújtó pillantást vetett rá, majd nagyot sóhajtott. Ezt látván Kili szeme ravaszul megcsillant, majd elfojtott egy gúnyos kacajt.

– Persze hogy ismerem őket – vonta fel a szemöldökét. – Alig száznegyvenen járunk ebbe az iskolába. Ezen a szigeten mindenki ismer mindenkit.

Odakinn villámlott egy nagyot, és megint megdörrent az ég. Néhány pillanatig pislákolni kezdett a villanykörte, ez idő alatt pedig az idősebb Kilikia András mögött a tekintélyes méretű, antikolt könyvesszerkényen megmozdult néhány könyv. Vajon ti mit szólnátok, kedves olvasók, ha egy viharos, sötét éjjelen a szekrényen lapuló könyvek mocorogni, fészkelődni, ugrálni kezdenének? Talán azt hinnétek, a testvéretek úz veletek gonosz tréfát. Vagy esetleg homályban rejtőző kísértetekre gondolnátok. Főhősünk azonban nem rémült meg a mocorgó könyvek láttán, és nem is hívta fel rá elborzadva a felnőttek figyelmét, ahogyan a legtöbb tizenhárom éves gyermek tenné. Ami azt illeti, ezen a szigeten egyik gyermek sem esik kétségbe emiatt, és még csak eszükbe sem jut szólni a felnőtteknek.

Úgysem látnak azok semmit...

– Meg tudnád nevezni az eltűnt személyeket? – kérdezte a kopószerű rendőr összeszűkülő szemmel.

Kili továbbra is az ide-oda dülöngélő könyveket bámulta, miközben válaszolt:

– Dóczi, Klein meg Málé – sorolta.

A rendőr zavartan pillantott abba az irányba, ahová Kili meredt, de – ahogy ez a felnőttek esetében lenni szokott – nem látott semmit. Ekkor mérgesen felpattant, és járkálni kezdett.

– Feltételezem, Dóczi Károlyra és Klein Gáborra gondolsz – fortyant fel türelmetlenül.

– Meg Máléra, igen – bólintott a fiú.
– És lennél kedves beavatni bennünket, hogy ki az a Málé?
– Andris, rendesen válaszolj az uraknak! – szólt rá az édes-
apja.

– Jézusom, apa, nyilván már vagy százszor azonosították a többiek! Csatári Domonkosról van szó – fordult a járkáló rendőr felé ismét.

– És milyen kapcsolatban állsz velük? – faggatta tovább a rendőr, aki úgy nézett rá, mintha füllentést próbálna le-
olvasni az arcáról.

– Egy iskolába járunk – felelte a fiú. – Dóczi közülük a legfiatalabb, harmadik osztályos. Klein az osztálytársam, Málé pedig, az a nagy mamlasz már másodjára járja a nyolcadikat, mert megbukott latinból. – Kili gúnyosan felkacagott.
– Még nekem is jobban mennek az igeneves szerkezetek, pedig csak hetedikes vagyok... Ráadásul magasról köpök is a latinra.

Kili ösztönösen csapott a szájára, amikor rájött, hogy onnan megint felelőtlen szavak csusszantak ki, és félve sandított apjára, aki dühösen sóhajtott egy nagyot.

– Köszönjük ezt az érdekes részletet – mosolyodott el a magasabbik rendőr, aki még mindig ült, és aki sokkal fiatalabbnak tűnt, mint a társa. – Úgy tudjuk, te is lent voltál a pályán, amikor a fiúk eltűntek.

Kili bólintott.

– El tudnád mesélni nekünk, hogy mi is történt pontosan?

A könyvek hirtelen abba hagyták ficánkolást, és mozdulatlanná váltak, ahogyan az rendes könyvekhez illik. A szél vadul fújt odakint, és az esőcseppek olyan erővel csapódtak

az ablaküvegnek, mintha jégeső zúdult volna a felhőkből. Kili jól tudta, hogy most nagyon magabiztosnak és határozottnak kell lennie, így összeszedte minden higgadtságát.

– Úgy hét óra lehetett, már be is sötétedett. Esős, borús este volt. Bár ez nem meglepő, mert itt szinte mindig esős és borús az idő – horkant fel.

Látta, hogy a rendőrökből ezúttal nem szándékozik kitérni a nevetés, így hát komolyabban folytatta:

– Rengetegen voltunk kint, majdnem a fél iskola. Péntek délutánonként általában így szokott ez menni: a sziget valamennyi gyereke összesereglik, és játszunk. Nagyon sokan perkéztünk aznap. Az egyfajta kártyajáték. Elég nagy tét gyűlt össze, és sokáig Klein vezetett, de aztán Hudi mindent vitt – sóhajtott, mert még mindig fájó volt a perke során elszenvedett vereség. – A kis Dóczi is velünk volt, de ő csak nézte a játékot. A nővére, Láli valahol a hintáknál locsogott Libével meg a többi kényes tyúkkal. Neki kellett volna vigyáznia rá – csóválta meg a fejét. – Máléval nem beszéltem, és annyira belemerültem a perkébe, hogy nem is igazán figyeltem, mit csinált aznap este. Azt hiszem, az újonnan kapott robogójával hengegett a nyolcadikosoknak. Egyszóval Hudi, az egyik legjobb barátom megnyerte a játékot és vele az összes nyereményt. A kártyaparti vége után általában igazságosan elosztuk egymás között a győztes nyereményét, persze úgy, hogy a győztesnek kicsit több maradjon. Én éppen a nagy kiszerelésű sárgadinnyés rágógumit próbáltam kikönyörögni Huditól, mert a győztes dönti el, hogy ki mit kap. Mindenki tudja, hogy ez a kedvenc rágóm, de azok az ökor Harkaiak ringbe szálltak, és ők is meg akarták szerezni. Éppen ezen

vitatkoztunk, amikor valamilyen furcsa hangot hallottunk a focipálya mögötti erdőből, a Rögösből.

Kilinek ekkor torkán akadt a szó, és megborzongott. Akármennyit is gyakorolta a jól betanult szöveget, akármennyire is tudta, hogy folyékonyan és magabiztosan kell beszélnie, az emléktől borsózott a háta. A pillanatnyi megtorpanás nagy hiba volt, így ugyanis a rendőrök rákérddezhettek a részletekre.

– Milyen volt ez a hang, András? – érdeklődött a kopóhoz hasonlító rendőr, aki ismét leült.

Kili habozott. Azt nem találták ki, hogy pontosan milyennek írják le a hangot. Csupán annyit beszéltek meg, hogy azt mondják rá, furcsa. Jobb ötlet híján kibukott belőle az igazság:

– Semmihez nem hasonlítható.

Kilin most először lett úrrá a rettegés. Az ég megint megdörrent, a villanykörte újra pislákolni kezdett, a könyvesszékényen pedig egy könyv nagyot ugrott, tompa, puffanó hangot hallatva. Kili megrezsent a hirtelen zajtól, anyja arca pedig eltorzult az aggodalomtól.

– Olyan volt a hang, mintha egyszerre lenne ezer ragadozó rémséges vicsorgása, szenvedő kutyák vonyítása és a vágóhídon toporgó marhák bőgése. Soha életemben nem hallottam még hasonlót sem – suttopta a fiú.

– Szóval ez a Hudi éppen elosztogatta a nyereményét. Ki is pontosan ez a Hudi? – kérdezte a kopóhoz hasonlító rendőr, de csak rutinból, ellenőrzésképpen. A többiek már biztosan elmondták a teljes nevét.

– Hudecz Kristóf – felelte a fiú gépiesen.

– És mi történt azután, hogy meghallottátok a hangot?

Kili jól tudta, hogy most eljött az igazság pillanata. Nagyon meggyőzőnek és őszintének kell tünnie.

– Mindannyian megrémültünk. Annyira féltünk, hogy egy rövid ideig kővé dermedve néztünk a hang irányába. Néma csönd volt. Aztán kitört a pánik, sikítózva rohanni kezdtünk, és igyekeztünk a legközelebbi házakba menekülni. Kaotikus volt a helyzet, átláthatatlan. Miközben Hudiékkal próbáltuk átverekedni magunkat a tömegen, Láli ütközött belém.

– Feltételezem, Dóczi Euláliáról van szó, a kis Dóczi Károly nővéréről – morogta a rendőr. Kili bólintott.

– Igen, ő az osztálytársam. Általában egy beképzelt, kényeskedő, idegesítő liba, de most láttam rajta, hogy retteg. Neki kellett volna vigyáznia Dóczira. Azt kérdezte tőlem, hogy hol az öccse, mert körülöttünk látta utoljára serteper-telni. Rajong értünk a kis tökmag, igazi istenek vagyunk a szemében – kacagott fel Kili. – Biztosan találkoztak már Lálí-kával. Nagyon kicsi és gyenge alkat. Segíteni szerettem volna neki átvágni a menekülő tömegen, hogy megtaláljuk az öccsét. Hátrafordultam a Rögös irányába, hogy megnézzem, Dóczi nem maradt-e mögöttünk valahol. Akkor láttam meg a fiúkat. Ők hárman, Dóczi, Klein és Málé az erdő felé igyekeztek, egyenesen a hang irányába. Annyira meglepődhettem, hogy biztos döbbszent fejet vágtam, ezért Láli követte a tekintetemet, és meglátta az öccsét. Azonnal utánaindult, ami elég nehéz volt, mert a tömeg pont az ellenkező irányba sodorta. Engem is elsodortak, így nem láttam, hogy sikerült-e utolér-nie őket, de valószínűleg nem, hiszen, ha jól tudom, Láli nem tűnt el. Ekkor láttam utoljára a fiúkat.

– Érdekes – vizslatta fürkészőn, már-már fenyegetően a kopó. – A barátaid is mind ezt mondták. Még a szófordulatok is stimmelnek.

– Sok időt töltünk együtt, és ugyanazokat a könyveket olvassuk. Megegyezik a szókincsünk – vont vállat a fiú.

– És mit gondolsz, miért indultak el a hang irányába? – kérdezte kedvesebb hangon a magasabbik rendőr.

– Fogalmam sincs – ismerte be Kili. – Én csak azt tudom elképzelni, hogy Máléból előtört a védelmező, mivel ő a legidősebb. A kis Dóczi meg mindenki után koslat. Talán félt, és vele érezte magát a legnagyobb biztonságban. Kleint pedig talán a kíváncsiság hajtotta.

– Érdekes elképzelés. Jó nyomozó válna belőled – mosolygott rá elismerően a magasabbik rendőr. Ettől némiképp enyhült a fiú idegessége, és hálásan visszamosolygott. A nyugodt légkörnek azonban egy csapással véget vetett a kopóhoz hasonlító rendőr, akiről már teljesen világossá vált, hogy gyerekeknek a közelébe se volna szabad engedni.

– Tehát akkor úgy gondolod, hogy valamilyen vadállat végzett velük? – vetette oda a kérdést, már meg sem próbálva leplezni mogorvaságát.

Kili érezte, hogy kiszökik az arcából minden csepp vér, és forogni kezdett vele a szoba. Ez a kérdés őszintén meglepte, mert eddig még csak nem is gondolt arra, hogy a fiúk nincsenek életben.

– Vé... végzett velük? – dadogta a rémülettől tágra nyílt szemmel, holtápadtan.

Nem, ez nem lehet! Ezzel a lehetőséggel nem számolt. Ő ismeri a halált! Ő tudja, milyen érzés az, ha egy társa meghal!

Ott volt harmadikos korukban az a szegény Bubi. Igen, róla az első pillanattól kezdve tudták, hogy meghalt. Tudja, milyen érzés, ha egy barátja meghal, de Kleinékkal kapcsolatban nem ezt érezte. Hiába tiltakozott azonban ellene, lelki szemei előtt megjelent a három fiú elterülve, szétmarcangolva, életelen, semmibe meredő tekintettel. De igazán az zaklatta fel, hogy rájött: talán valóban így van.

A fiatalabbik rendőr dühösen meredt a társára, Kili szülei pedig kétségbeestek.

– Azt hiszem, ma már eleget beszélgettünk – pattant fel a fiú apja, aki igyekezett udvarias hangnem mögé rejteni feszültségét.

– Én is azt hiszem – állt fel a magasabbik rendőr is, még mindig haragos pillantásokat vetve társára. – Nem is zavarunk tovább. Hálásan köszönjük, Andris, hogy ilyen részletesen elmesélted a történeteket. És egy percig se aggódj! Meg fogjuk találni a barátaidat, és épségben hazahozzuk őket – mosolygott biztatón Kilire, és kézfogásra nyújtotta a kezét, mintha ő is felnőtt férfi volna. Ettől a fiú némiképp összeszedte magát, és kezét rázott a rendőrrel, de még mindig falféher volt, és érezte, hogy az ájulás szélén áll.

Szörnyen zúgott a feje szegény főhősünknek, így el sem jutott a tudatáig, hogy édesanyja visszakísérte a szobájába, és nyugtatni próbálta. Arra sem emlékezett, hogy mikor kapott egy bögre kakaót, és mikor hagyták egyedül a szobában a szülei. Csak arra eszmélt fel, hogy a cukor felélénkíti az agyát, és a furcsa zsibbadás kezd elszivárogni a testéből. Bebújít a takarója alá, és kifejezéstelen tekintettel fürkészte Madame

Pompadourt, aki azóta is lelkesen művelte kedvenc elfoglaltságát, a testedzést. Kili némán hallgatta, ahogyan az eső kopog az ablakán, ettől pedig megnyugodott. Szerette az eső és a vihar hangját, és el sem tudott képzelni semmit, ami jobban megnyugtatná. Rajongott ezért a szigetért, a szüntelenül gomolygó ködért, a szürkeségért, a villámokért és a mennydörgésért. Szerette Zekepócs komor, mégis vérpezsdítő hangulatát, a furcsaságait, a rejtélyeit, többek között a polcok mögött lapuló titokzatos alakokat, a suttogókat, akik a könyveket mozgatják, és akik érthetetlenül halkan fecsegnek és kacarásznak egymás között.

Ekkor megmozdultak a könyvek Kili könyvespolcán, mögülik pedig csendes nevetgélés hallatszott. A fiú kimászott az ágyból, kiosont az előszobába, elővette a piros esőkabátját, a gumicsizmáját és a zseblámpáját, majd ezekkel a kezében visszalopakodott a szobájába. Felöltözött, és megint az ablaküvegnek nyomta az arcát, pontosan úgy, ahogyan akkor tette, amikor először pillantottuk meg őt. Ahogyan akkor, úgy most sem látott meg bennünket, mert Kili szeme a sötétséget fűrkészte, és azt próbálta meg felmérni, hogy mennyire biztonságos a szökés. Sok dolgot megtudtunk azóta, hogy először sejtettük érezni sárgadinnyés rágógumijának illatát, azonban el kell keserítenünk titeket, drága olvasók. A rendőröknek tett vallomás csak mese volt, aminek a fele sem igaz. Főhősünk szörnyű titkok hordozója, és olyan borzalmaknak volt szemtanúja történetünk kezdete előtt nem egészen egy nappal (pontosan tegnap este), amelyeket nem lehetett elmagyarázni a felnőtteknek. Ők ugyanis ezen a szigeten nem mindig lát-

ják azt, amit a gyerekek igen, ezért az igazán fontos dolgokat nem is érthetik. Viszont a gyerekek, a barátai, ó, ők mindent tudnak, ők mindent láttak!

Nagyot kattant a falióra. Éjfél ütött. Főhősünk, aki még előttetek is titkolózik, kíváncsi olvasók, lágy pillantást vetett törpehörcsögére. Mintha ő is érezte volna, mekkora veszélyben van kis gazdája, egyszerre abbahagyta a testedzést, és vágyakozva nézett Kilire.

– Fedezz, Pompi! – suttopta a fiú.

Megvárta a következő mennydörgést. Akkor aztán felvette öltözetének elhagyhatatlan elemét, a baseballsapkáját (szigorúan fordítva!), kitérte az örökké nyikorgó ablakot, kiugrott az esőbe, és rohant, mintha az életéért futna. És ez így is volt.

A fekete keselyűk

A Zeke folyó egy sűrűn kanyargó szakaszának mentén terült el hosszan és szélesen Zeketór, a Fényes Város. A város messze földön híres volt gazdagságáról (hozzá tartoztak az ország legkiemelkedőbb kutatóközpontjai és egyetemei), kiváló lehetőségeiről és napsütéses, kellemes időjárásáról, ezért aztán évről évre egyre többen telepedtek le itt. Ez azt eredményezte, hogy a házak is gombamód szaporodtak, a szabad hely lassacskán elfogyott, így végül csak a legszerencsésebbeknek volt módjuk megvetni a lábukat ebben a ragyogó városban. Zeketór északi határán, a fényektől és az épületektől távolabb, a várost övező erdőn túl a folyóból egy apró sziget emelkedett ki, amelynek a neve Zekepócs. Ez a folyton ködös és viharos sziget évszázadokig érintetlen volt, erdőiről és mocsarairól nem tudtak semmit, ám ahogyan Zeketór népszerűsége egyre nőtt, néhányan meglátták a szigeten is a lehetőséget. Tizenöt évvel történetünk kezdete előtt néhány család összefogott, az ő buzdításukra pedig Zeketór önkormányzata lecsapolta a sziget mocsarát, kivágta a Rögös egy részét, megépítette a Szűz Szent Margit hidat, és az ideköltözők a boldog élet reményében felhúzták szebbnél szebb házaikat. Zekepócs mesés helynek bizonyult a csendes

és békés külvárosi élet megteremtésére, ezért lassacskán függetlenedett Zeketórtól, és önálló városka lett.

Csak az a fránya időjárás! Az igazán érthetetlen volt az új lakosok számára! Hogyan lehetséges, hogy a Zeke folyó túlszárpartján folytonos a napsütés és a meleg, a szigeten azonban állandó a szürkesség, a ború, az eső és a mennydörgés? A várost alapító felnőttek nem értették, és azóta sem igazán tudták elfogadni Zekepócs zord időjárását. Messze földről érkeztek tudósok, akik a sziget éghajlatát vizsgálták, ám mind kudarcot vallottak, és bizonyosan ti is a hasatokat fognátok a nevetéstől, kedves olvasók, ha hallanátok, hogy milyen különös ötletekkel rukkoltak elő. Számos tudományos és áltudományos cikk született, amelyek megkíséreltek magyarázatot adni arra, hogy miért esik olyan gyakran az eső. Egyesek szerint a sziget hideg kőzetekből áll, amelyek a folytonos párasodásért felelősek, és ennek lecsapódása a gyakori csapadék. Mások szerint a szigetet körülölelő Zeke, valamint annak mellékfolyója, a Hibók olyan vegyületeket tartalmaznak, amelyek ha összefolynak, fokozott szellőkéseket eredményeznek, és végső soron ez „húzza le az esőt”. Egy harmadik elmélet szerint amikor évszázadokkal ezelőtt, a nagy aszály idején egy áruló bezacskózva eladta a törököknek az esőt, egy bátor és becsületes, Hibók nevű hazafi (akiről a mellékfolyót elnevezték) elcsente a hódítóktól a zacskókat, és elrejtette őket a szigeten, a lopott eső pedig azóta is itt lappang valahol.

Akármi is legyen az igazság, az ideérkező és az itt született gyerekek rajongtak a viharos szigetért: valamiféle varázslatos szeretettel imádták minden szegletét, a kis fűszálakat és a magas fákat, a házakat, az utcákat és persze azokat a különös

titkokat. Zekepócson – minthogy apró városka volt – nem adódott sok munkalehetőség, így a felnőttek nap mint nap elhagyták a szigetet, hogy később estig Zeketóiban dolgozzanak. Ezért aztán a gyerekek sokat voltak a szüleik nélkül. Míg a szülők haza nem értek, általában a nagyobbak vigyáztak a kisebbekre, és minden időt együtt töltöttek.

A furcsaságokat először azok a gyerekek észlelték, akik még a szüleikkel költöztek ide. Kiolthatatlan vágyat kezdtek érezni az olvasás iránt, így alig volt olyan gyerek a szigeten, akinek ne lett volna tekintélyes könyvgyűjteménye. (Azok, akik nem engedhették meg maguknak könyvvásárlást, nap-hosszat a könyvtárban olvastak.) Másodikos korában a kis Mursa Miki például három napig megállás nélkül olvasta kedvenc történetét, *A Hableány hajósait*, miközben elfelejtett enni és inni, így az intenzív osztályra kellett szállítani kóros kiszáradással. Voltak, akik a kalandregényeket kedvelték, mások a rémtörténetek szakértőivé váltak. Egyesek a meséket falták, sok lány pedig a romantikus regények fölött sóhajtozott. Volt azonban egy történet, amely az összes helyi gyereket rabul ejtette: nem akadt közöttük olyan, aki ne fújta volna kívülről a Csángó Csegő meséjét.

Egy napon a könyvek mocorogni, fészkelődni kezdtek, idővel pedig suttogások hallatszottak ki a polcok mögül. Ugye nektek sem kell bizonygatni, kedves olvasók, hogy először micsoda rémület tört ki? A gyerekek egész éjszakákra őrizetbe állították a felnőtteket a könyvesszekrények mellé, és esküdöztek, hogy valami él ott! Valami mozog! Ám a felnőttek akkor sem hallották a suttogókat, amikor a gyermekek igen, és akkor sem látták a könyvek mocorgását, amikor azok majd

leestek a polcokról. A gyerekek idővel hozzászoktak, hogy a szüleik nem érzékelnek semmit, és lassacskán rádöbben-tek, hogy a suttogók valójában nem szörnyetegek, akik ártani próbálnak, hanem a könyvek mögött élő kedves, barátságos, láthatatlan kis pajtások. Az itt született gyermekek sosem féltek a suttogóktól, azonban azok az egykori gyerekek, akik felnőttként elköltöztek, elveszítették a képességüket, hogy észrevegyék a sziget furcsaságait. Később egytől egyig úgy gondolták, hogy gyermekkoruk délibábos fantáziavilága volt csupán.

Gócaék háza a sziget keleti oldalán helyezkedett el. Zekepócs egyik legnagyobb és legpompásabb épülete volt ez, és csupán tíz háznyira állt a Kilikia család otthonától. Az út sétálva sem volt több, mint öt perc, Kili mégis úgy rohant, mintha a pokol gyomrából felkapaszkodott démonok loholnának a sarkában. Az eső vadabbul zuhogott, az ég pedig hangosabban dörgött, mint valaha. A zseblámpa fénye nem volt elegendő ahhoz, hogy minden veszedelmes zugot megvilágítson, így a fiú csak az előtte elterülő utat pásztázta. Azt azonban pontosan tudta, hogy a szörnyeteg valahol a közelben lappang, és őt figyeli. Hősünk sietve lépett be Gócaék kapuján, feltépte a bejárati ajtót, és átrohant a sötét, rémisztő folyosón, egyenesen a könyvtárszoba felé. Nagy szerencséjére valaki éppen kinyitotta az ajtót, ugyanis olyan lendülettel rohant, hogy bizonyosan nem lett volna ideje lelassítani. Igen zaklatott állapotban toppant be tehát a szobába, ahol üdvözlésképpen váratlanul elébe ugrott Orka, Góca hatalmas kutyája. Kili keresztülesett rajta, és rázuhant Bertire.

– Nézz a lábad elé, te marha! – kiáltott fel fájdalmasan Berti (akit egyébként a felnőttek Grüber Boldizsárnak neveztek).

Berti és Kili régen legjobb barátok voltak, minthogy azonban akkoriban mindketten rémesen nagyszájúan és zabolázatlanul viselkedtek, útjaik harmadikos korukban szétváltak. „Két dudás nem fér meg egy csárdában” – mondogatták a tanárok, mikor a legendás barátság véget ért. És bár mindketőjük szájmérete csökkent azóta, a nagy egymásra találás nem történt meg újra.

– Vicces, hogy az nevez engem marhának, aki folyton olyan бүdös, mintha trágyában fürödne – csattant fel Kili.

– Fejezzétek már be! – ugrott közójük a házigazda, Kerényi Dénes, akit a gyerekek csak Góciónak becéztek. – Ha így óbégattok, az egész utca hallani fogja, hogy gyűlést tartunk. Az kellene még, hogy a szülők megtudják, hogy a fél iskola megszökött otthonról!

Kili dühösen fújt egyet, vállát Berti vállának ütötte, miközben elsétált mellette, majd körbenézett. Örömmel konstataálta, hogy valóban nagyon sokan, legalább harmincan eljöttek a rendkívüli tanácskozásra. Góca szülei a zeketóri egyetemen tanítottak (az apja a latin tanszéket vezette, édesanyja pedig nyelvész volt), így hát az egész szigeten nekik volt a legnagyobb könyvtárszobájuk, ami rendszeresen adott otthont a gyerekek titkos gyűléseinek. Ez nemcsak a szoba mérete miatt volt így, hanem azért is, mert Góca szülei sokat voltak távol éjszakánként, így könnyedén lehetett lebukás nélkül tiltott összejöveteleket tartani. Kili végigpásztázta a töme-

get, majd kiszúrta legjobb barátait, Hudit és Borkót (a harmadik legjobb barátja Góca volt): egy-egy párnán ücsörögtek a földön. Hősünk négykézláb odakúszott hozzájuk, és leült közéjük.

– Ez volt ám az antré! – állapította meg Borkó (akit a felnőttek Ördög Borbálának neveztek), a folyton mogorva szőke lány, és megpróbálta letépni Kili fejéről a baseballsapkát – sikertelenül.

Kili érezte, hogy kiszökik a vér az arcából, ahogyan Borkó a sapkáját rángatja. Bár mindössze barátságot érzett iránta, azért az tagadhatatlan volt, hogy nincs Borkónál szemrevalóbb lány a szigeten. Szellemileg és testileg is sokkal érettebb volt a társainál, sőt még a nyolcadikos lányoknál is. Búzaszőke haja a háta közepéig ért, arca igen csinos, sápadt bőrén halvány szeplők gyülekeztek, mandulavágású, szürkés-kék szemei pedig mindig komorak és szúrósak voltak. Emellett ő volt az ország egyik legjobb hetedikes teniszese (több diákolimpiát is nyert már), ami miatt sportos testalkatnak örvendhetett. Hiába volt azonban gyönyörű, a legtöbben messze elkerülték, mert tartottak tőle. Félték fagyos pillantásától és goromba megnyilvánulásaitól, miközben kevesen tudták, hogy Borkó milyen súlyos lelki sebekkel küzdött nap mint nap. Csupán hétéves volt, mikor az anyja elhagyta őt és az apját, hogy hozzámenjen egy másik zekepócsi férjhez. Az igazán megbotránkoztató azonban az volt, hogy a nő nem hagyta el új családjával a szigetet. Továbbra is itt élt közöttük, ezzel mindennap fájdalmat okozva egykori férjének, és Borkót is arra kényszerítette, hogy folyton lássa, hogyan él boldog életet új férjével és új kislányával.

– Mi van már? Kire várunk még? – csattant fel türelmetlenül Kili.

– A Harkai fiúkra – felelte Hudi, hősünk tudálékos, pufóka barátja, akit a legtöbb gyerek igen nehezen viselt el, mert valahogyan ő mindig mindent jobban tudott.

Kili ismét végignézett a könyvtárszobán. Jól megpakolt könyvesszekrények vették körül a gyerekeket, a kiugró ablakfülkétől jobbra egy mahagóni dolgozóasztal volt, amelyen három lány ült. Azzal szemben egy dívány és két fotel állt; ezen néhány hatodikos foglalt helyet, a többiek pedig a földön heverészték. Góca nem kapcsolta fel a plafonról lógó csillárt, csupán néhány falilámpa szórta a fényt, így félhomály honolt a szobában. Csak akkor áradt be nagyobb világosság egy-egy pillanatra, amikor kint villámlott, és rögtön utána nagy csattanással megdörrent az ég. Kilinek tehát hunyorognia kellett, amikor szemével végigpásztázta az összesereglett gyerekeket.

– Láli nem jött el? – kérdezte.

– Amint látod – felelte Borkó a tőle megszokott tömörséggel.

– Állítólag nagy a baj – fordult felé húsos arcával Hudi. Kili sejtette, hogy a fiú több információval rendelkezik, mint ő. – Azt mondják, nem eszik, nem iszik, csak bámul a semmibe, és rázkódik a zokogástól. Úgy tudom, kórházba kellett szállítani.

– Ugyan, kitől hallottad ezt? – kérdezte Borkó gúnyosan felvont szemöldökkel.

– Az anyukámtól – sziszegte vissza Hudi enyhén pöszén.

Kili sosem kedvelte Lálit. Idegesítette, hogy rózsaszín, szív alakú napszemüveget hord, hogy folyton a haját csavargatja,

és hangosabban csámcsogja a rágót, mint bárki. Leginkább pedig a nyafkasága és a beképzeltsége taszította. Tegnap este azonban olyan őszinte kétségbeesést és aggodalmat látott a tekintetében, hogy azóta nem tudta kiűzni őt a gondolataiból. Álmatlanul hanykolódott, és a rémségeken túl csak az járt a fejében, hogy vajon mi lehet most idegesítő osztálytársnőjével. Aggódott érte, és nagyon szerette volna látni, így abban bízott, hogy ma éjjel beszélhet vele. Éppen ezért roppant csalódott lett, amiért Láli nem jött el a titkos gyűlésre. Kili, miközben meglepték őt az újonnan rátörő érzelmek, kibámult az ablakon, és nézte az esőt. Orka letelepedett mellé, fejt a lábára hajtotta, a fiú pedig simogatni kezdte őt. Nem figyelt rá, hogyan szurkálódik egymással a két barátja, és arra sem eszmélt fel, hogy a Harkai fiúk (akiknek véletlenül egyezett meg a vezetéknevük, és ez kovácsolta őket legjobb barátokká) megérkeztek. Csak Góca ünnepélyes nyitószavai riasztották fel a merengésből.

– Nos, mindannyian tudjátok, hogy miért vagyunk itt – kezdte Góca.

A fiú le sem tagadhatta volna, hogy kiváló neveltetésben részesült. A hanghordozása és a kisugárzása is előkelőségről árulkodott, ami miatt a többiek tudat alatt felnéztek rá, és csodálták őt. Magas volt, és mindig jólöltözött, dús, fekete haját oldalra fésülve hordta, így nem takarta el szép arcát. Amikor beszélt, jó néhány lány kipirulva nézett össze, és halk viháncolásba kezdtek. Gócat mindig őszintén meglepte, hogy milyen hatást gyakorol a lányokra, és bár hízelgett a hiúságának a kolleginák rajongása, egyúttal különös és aggasztó érzéseket is kiváltott a lelkében. Szegény Góca ilyenkor csak

arra tudott gondolni, hogy vajon mit kellene mondania nekik. Hízelegjen? Fokozza a rajongásukat kedves szavakkal? Vagy mondja meg, hogy vétek minden rá pazarolt szívdobbanás, mert sosem fogja viszonozni gyengéd érzelmeiket? Mint mindig, most is csak egy önelégült vigyorral tudott felelni a lelkesedésre. Zavarában beletúrt a hajába, és lopva Borkóra pillantott. Ő volt az egyetlen lány, akit sosem fogott el az izgalom, ha Góca hozzászólt, és aki a többi lány izgatottsága láttán undorodva húzta fel az orrát. A fiú szeme néhány pillanatig elidőzött Borkó mindig hűvös arcán, ám amikor Kili tapintatosan felvetette a kérdést, hogy meddig szeretné még „csorgatni a nyálát Borkóra” ahelyett, hogy megnyitná a gyűlést, a fiú folytatta a beszédet:

– Először is tudni szeretném, hogy mindenki képes volt-e tartani magát ahhoz a történethez, amit kitaláltunk, illetve hogy voltak-e olyan kérdések, amelyekre nem beszéltük meg előre a választ.

Mint kiderült, minden gyerek az előre megbeszélt történetet adta elő a rendőröknek, akik pedig valamilyen nem várt kérdést is kaptak, sorra beszámoltak a tapasztalataikról. Többüktől is megkérdezték, hogy vajon mi lehetett az oka annak, hogy a fiúk elindultak a hang irányába. A legtöbben azt mondták, mint Kili, hiszen jól ismerték Dóczit, Kleint meg Málét, ezt könnyen el lehetett róluk képzelni. Az a kérdés is többször felmerült, hogy mihez hasonlítható a hang, amelyet hallottak, és erre a kérdésre többnyire igazat mondtak: valamilyen vadállatias üvöltésről számoltak be. Sajnos néhány gyereknek azt a kérdést is nekiszégezték, hogy mit gondolnak, mi adhatta ki a hangot, és hová tűnhettek a fiúk. Erre azonban

már vegyes válaszok érkeztek. Libe azt felelte, hogy szerinte kóbor kutyák farkája lehetett, mire Kili a szemét forgatta.

– Melyik gyerek ne ismerné fel a kutyaugatást? Hiszen azt mondtuk, vadállathoz hasonlított a hang, te félkegyelmű! – csattant fel.

– És a kutyák nem vadállatok? – felelte nyafkán Libe.

– Szerinted ez itt egy vadállat? – fortyant fel most már Berti is a nagy szemekkel bámészkodó, farkát vidáman csóváló Orkára mutatva, mire Libe elfintorodott.

– Erre inkább ne is válaszolj! – intette le Góca, mire Libe elvörösödve, vihorászva összesúgott a mellette ülő Podival (aki a polgármester lánya volt).

Czigler Bernát szerint valamilyen vadállat tévedt a szigetre, a fiúk pedig a folyóba estek. Eckler Noémi szintén vadállatra tippelt, de szerinte a fiúk eltévedtek a Rögösben, és azóta is ott kószálnak. Ezen mindenki felháborodott.

– Eltévedtek? – csattant fel az ötödikes Tajti Kristóf. – Egy óra alatt körbe tudjuk járni a szigetet. Hogy lehetne itt eltévedni?

– Az ötödikeseknek nincs joguk itt okoskodni! – felelte dühösen Eckler Noémi.

Ennek hallatán nagy nyüzsgés támadt a könyvtárszobában, a hirtelen zsvajnak megörülve pedig még Orka is vakkantott egy nagyot. Ekkor Góca egy dühös mozdulattal lekapcsolta a villanyt, várt néhány másodpercet, majd újra halvány fény töltötte be a szobát. Gyakran alkalmazta ezt a fegyelmzési módszert a titkos éjszakai gyűléseken, és mint ahogyan lenni szokott, az egybegyűltek elcsendesedve, rémülten meredtek a fekete hajú fiúra.

– Most, hogy aludtunk rá egyet, idézzük fel újra, mi történt! Csak hogy biztosak legyünk abban, nem csalt a szemünk – kérte Góca.

A gyerekek zavartan néztek egymásra. Senki nem mert szólani, inkább arra vártak, hogy ki lesz a legbátrabb. Az előbbi ricsaj után fülsiketítő volt ez a némaság. Csupán az eső kopogása és Orka aggódó nyüszítése hallatszott, valamint az ötödikes és hatodikos lányok halk szipogása, akik elsírták magukat a borzalmas emlékektől.

– Tehát lent voltunk a pályán, és mindenki a maga dolgával foglalkozott – törte meg a csendet a nyolcadikos Turai Márk. – Málé éppen az új robogóját mutogatta, amikor mindannyian megéreztük azt a förtelmes bűzt. A szél feltámadt az erdő felől, és természetellenesen fújt felénk. Körülfogott bennünket, mintha legalábbis valamilyen tudattal rendelkező élőlény lenne. Abból áradt a szag. A szélnek olyan szaga volt, mint egy dögtelepnek – rázkódott meg a fiú, ahogyan felidézte magában az eseményeket. – Mindannyiunkat a hányinger kerülgette, de én azt is láttam, hogy Füzesi rókázott – villant gonosan a tekintete jóképű osztálytársára, aki szégyenkezve lesütötte a szemét, de meg sem próbálta tagadni az elhangzottakat. – Aztán az erdőből valamilyen árnyak repültek ki. Talán madarak lehettek? – töprengett Turai.

– Én is azt hiszem, hogy madarak voltak – szólalt meg a maga fontoskodó hangján Hudi. – Az a baj, hogy nagyon sötét volt, és kivételesen nem is villámlott. Alig volt fényforrásunk, és az a bűzös szél a szemünkbe csapta a nagy esőcseppeket. Nagyon nehezen lehetett kivenni bármit is.

– Na ne mondd már, pösze! – horkant fel mellette Borkó.

– Miért, talán a te fejedet valami búra vette körül, és tisztábban láttál?

Borkó könnyen fel tudta bosszantani Hudit, és ez igencsak szórakoztatta a lányt.

– Azt azért láttam, hogy a hanggal egy időben röppentek ki a madarak. Mert nyilván madarak voltak.

– Fekete madarak – egészítette ki Berti, mire Horóka, Góca kishúga elfehéredett a félelemtől.

– A kérdés az, hogy vajon a hangot is a madarak adták-e ki – vonta fel szemöldökét Góca. – Mert én ilyen vadállatias üvöltést még semmilyen madártól nem hallottam.

– Szerintem nem a madarak voltak – felelte halkán Krizsán Sári, egy vékonyka, hatodikos lány, de amikor Góca rápillantott, Sári arca lángvörös lett, földre szegezte a tekintetét, és mindenki tudta, hogy többé egy szót sem fog szólni az este folyamán. Borkó ezt látván vágott egy savanyú grimaszt, és átvette a szót:

– Persze hogy nem a madarak voltak – csóválta fejét. – Amikor közelebb repültek, lehetett hallani a vijjogásukat. Az a furcsa hang inkább olyan volt, mintha valamiféle parancs lett volna, amire előröppentek.

– De milyen madár lenne képes... ilyenre? – bukott ki a kérdés a kis szemüveges Tajti Kristófból, majd elsápadt, ahogy arra gondolt, mi történt a fiúkkal. Látható volt, hogy nem akarja felidézni azt a képet.

– Ezek valamiféle óriásira nőtt, fekete keselyűk lehettek – gondolkodott hangosan Turai. Abban az abnormális, dögszagú szélben közlekedtek. Én legalábbis nem láttam, hogy a fuvallaton kívül is mozogtak volna.

– Valóban nem – tűnődött el Góca. – És mi történt pontosan? Mi történt a fiúkkal? – Hangja most megbicsaklott.

Megint komor némaságba burkolózott a könyvtárszoba. Erre a pillanatra senki nem szeretett volna visszaemlékezni. Nem szerették volna megint maguk előtt látni azt a szörnyűséges képet. Odakinn szüntelenül esett, a szél pedig vadul cibálta az ablakokat. Ez a szél azonban más volt, mint a tegnap esti. Olyasféle, amelyet a gyerekek születésük óta ismertek és szerettek. Végül Kili idegesen megfordította baseballsapkáját, talpra pattant, és beszélni kezdett:

– Nem tudom pontosan, hány olyan nyomorult bűzbomba volt, de én úgy láttam, rengeteg.

A gyerekek kissé megkönnyebbültek, hogy Kili szólalt meg. A fiú hajlamos volt mindenből viccet csinálni, ezért társai abban bíztak, hogy némiképp eloszlatja majd az őket mardosó félelmet. Most azonban tőle szokatlan komolysággal folytatta:

– Azt láttam, hogy a madarak egy ideig köröznek felettünk, mintha arra próbálnának rájönni, hogy melyikünk a legkönnyebben elejthető zsákmány. Ezután három csoportra oszlottak, és rárepültek a három célpontra. A kis Dóczi meg Klein ott volt, nem messze tőlem, így azt tisztán láttam. Rájuk vetették magukat, olyan volt, mintha szét akarnák tépni, mintha elevenen fel akarnák zabálni őket.

– Hagyd már abba! – tört ki a sírás az egyébként mindig bátor, ötödikes Lónyából, aki most a fülére tapasztotta tenyerét.

– Minek jöttél el, te kis szaros, ha még az árnyékodtól is félsz? – förmedt rá Berti.

– Te meg összepisiled magad, ha az öklömet látod – terem-
tette le a fiút Borkó, mire az összerezzen félelmében.

– Azért van itt, mert nálam alszik, én pedig itt lakom – sie-
tett legjobb barátnője védelmére Horóka, és átkarolta Lónyát.

– Nem tudom... Nem tudom, hogy éltek-e még, amikor a
keselyűk három csoportban, alakzatukat megtartva felszálltak
– folytatta Kili, és járkálás közben ügyelt arra, hogy jó erősen
rálépjen Berti kézfejeére. – Talán az utolsó porcikájukig elfo-
gyasztották mindhármukat? Vagy elvitték őket? Nagyon re-
mélem, hogy inkább az utóbbi. A heves széltől és a szemembe
csapódó esőtől nem láttam tisztán, de mintha Klein keze ki-
lógott volna az egyik madár karmai közül. Ezért gondolom,
hogy inkább felemelték és magukkal röpítették őket.

– De hová? – suttogta Eckler Noémi, akit megdermesztet-
tek a felszínre hozott emlékképek.

– Nem tudom – csóválta a fejét tanácstalanul Kili. – Az...
az hihetetlen. Az még itt, a szigeten sem lehetséges.

– Pedig mindannyian úgy láttuk – szólalt meg könyörtelen
hangján Borkó. – Nem az erdőbe repültek. Még csak nem is a
pálya melletti gondnoki szertárba. Azok a madarak a szertár
melletti odvas fába repültek bele teljes sebességgel, és eltűn-
tek a semmiben.

– Az lehetetlen – meredt rá Góca.

Borkó nem vörösödött el pillantásától, mint a többi lány.
Dacosan, keményen állta a tekintetét, és fagyosan válaszolt:

– Mégis igaz.

Minden gyerek megdermedt, a gyász és a rettenet pedig
már fizikailag is fájdalmat okozott nekik. Csak ültek ott né-
mán, félelemtől kikerekedett szemmel, hallgatták az eső

zuhogását, és próbáltak nem arra gondolni, hogy vajon újra lecsap-e a rettenet. Mert azt már tudták, hogy ezek a keselyűk csak parancsot teljesítettek: az a szörnyűséges erő irányította őket, amely a hangot hallatta az erdőből. De mit akar tőlük? Vajon újra támadni fog? És vajon ki lesz a következő áldozat? Már a kis Dóczi, Klein meg Málé elvesztése is gyötrő fájdalmat okozott szegény hőseinknek. Elviselhetetlen volt a gondolat, hogy még többen esnek áldozatul.

Ebben a pillanatban a könyvek moccanásba kezdtek. Nem az összes, de minden harmadik-negyedik polcon hevesen fészkelődtek, és a suttogók halk, az emberi fül számára érthetetlen pusmogásba kezdtek. A gyerekek ezt hallván összerez-zentek, és az őket körülvevő polcokra meredtek. Ezúttal a suttogók is feszültnek tűntek, és kivételesen nem kacarásztak.